

Εγώ λατρεύω την ειρήνη τον πόλεμο δεν τον μπορώ
θα βάλω σπίτι μου ένα κράνος να κάνει τσίσα το μωρό
Θα ζωγραφίσω κι ένα δράκο με φυσικλέτια και σπαθιά
και θα τον βάλω στο σαλόνι για να τρομάζουν τα παιδιά

Εγώ θα μάθω τα παιδιά μου μονάχος μου σκοποβολή
θα βάλω στόχο την καρδιά μου που αυτή τ' αγάπησε πολύ
Και θα τους πω αν άνδρες είστε κι αφού στον πόλεμο θα πάτε
εμένανε πυροβολήστε τι με κοιτάτε, τι με κοιτάτε

Δεν έχω σπίτι μου μαχαίρι και ούτε πρόκειται να μπει
κόβουμε πάντα με το χέρι και με τα δόντια το ψωμί
Και αγοράζουμε τουφέκια και παλιομάχαιρα που λες
να τα φυτεύουμε στον κήπο στήριγμα στις τριανταφυλλιές

Σ. Τσώτου

A: Σκέφτηκα για τίτλο της δήλωσής μας ότι αρνούμαστε να καταταγούμε, να βάζαμε κάτι σαν...

«Αγαπάμε τη ζωή κι όχι το θάνατο»

B: Καλό! Αλλά να σου πω... Εγώ θα το 'λεγα κάπως έτσι...

**«Δημόσια δήλωση ολικής
άρνησης στράτευσης ή
ανοιχτό γράμμα στη στρατολογία
και το υπουργείο πολέμου»**

Γ: Χμ... πιο σαφές για το τι πάμε να κάνουμε.

A: Πάμε λοιπόν... Ο ελληνικός στρατός βρίσκεται - αυτό που λες - υπό τις διαταγές ενός υπουργείου πολέμου, αλλά και της ηγεσίας του στρατού φυσικά. Δεν ασχολείται διόλου με το να εξασφαλίζει την «ειρήνη», ούτε βέβαια πρόκειται για έναν αμυντικό στρατό όπως θα ήθελαν να πιστεύουμε. Και πως θα μπορούσε διαφορετικά; Αρκεί κανείς να κοιτάξει που βρίσκονταν τα σύνορά του ελληνικού κράτους όταν ιδρύεται το 1830 και που το 1947 με τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, για να αντιληφθεί πως η Ελλάδα είναι από τα πλέον επεκτατικά σύγχρονα κράτη.

Δες πως η επανάσταση του 1821, η οποία ξεκίνησε εκτός των άλλων με αγροτικές εξεγέρσεις ενάντια στη δυσβάσταχτη φορολογία των κοτζαμπάσηδων και άλλα κοινωνικά αιτήματα των καταπιεζόμενων κοινωνικών στρωμάτων, απέκτησε μια αφήγηση εθνική που λειτουργεί ως μανδύας των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης και του κράτους της. Τα όνειρα των αστών για επέκταση της επικράτειάς τους, οδήγησαν στα γνωστά πεδία των σφαγών, με χιλιάδες νεκρούς και πρόσφυγες (Βαλκανικοί πόλεμοι, Ά παγκόσμιος πόλεμος, Μικρασιατική εκστρατεία).

Γ: Μην πας τόσο πίσω. Οι μνήμες από τα γεγονότα της Κύπρου το '74 είναι νωπές. Ο ελληνικός στρατός, υπό την καθοδήγηση του χουντικού Ιωαννίδη, εισέβαλε στο νησί και ανέτρεψε πραξικοπηματικά την κυβέρνηση Μακάριου, στην προσπάθειά του να προσαρτήσει και την Κύπρο στο ελληνικό κράτος. Η πολεμική σύρραξη που ακολούθησε με την απάντηση του τουρκικού στρατού, είχε σαν αποτέλεσμα 4000 περίπου νεκρούς και 200.000 πρόσφυγες.

B: Τι παραλογισμός ε! Δυο χώρες σύμμαχοι στο NATO να αλληλοσφάζονται.

A: Σιγά! Στήνουν πρόσκαιρες συμμαχίες ενάντια σε κοινούς εχθρούς, χωρίς να σημαίνει πως έγιναν και «φιλαράκια». Αλλά μιας και αναφέρθηκες στο NATO, αξίζει να σημειώσουμε πως η αφεντιά «του αμυντικού ελληνικού στρατού» έφτασε να πολεμάει μέχρι την Κορέα το 1950! Έχει συμμετάσχει επίσης με έμπυχο δυναμικό και παραχωρώντας στρατιωτικές βάσεις στους νατοϊκούς του συμμάχους, σε όλους τους σύγχρονους πολέμους για την επέκταση της «δημοκρατίας» και την πάταξη της «τρομοκρατίας» (Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη). Η αναβάθμιση δε της στρατιωτικής συμμαχίας Ελλάδας-Ισραήλ και η υπό διαπραγμάτευση συμμαχία Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου, είναι ενδεικτικά των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στην Ανατολική Μεσόγειο, προοιωνίζοντας τους πολέμους που έπονται.

B: Το ερώτημα πάντως παραμένει ένα. Ποιοι σφαγιάζονται τελικά σε όλους αυτούς τους πολέμους και ποιων τα συμφέροντα εξυπηρετούνται; **Σκοτώνονται οι πολιτικές μαριονέτες ή μήπως οι στρατοκράτες που ψάχνουν μανιωδώς το επόμενο casus belli; Οι επιχειρηματίες που επενδύουν στην καταστροφή και την ανοικοδόμηση των κατεστραμμένων περιοχών ή οι οπλοβιομηχανοί;**

Γ: Για τους τελευταίους δε, αξίζει ιδιαίτερη μνεία, καθώς η βιομηχανία τους ανθεί όταν διεξάγεται ένας πόλεμος ή υπάρχει απειλή πολέμου (δηλαδή συνεχώς). Ανεξάρτητα από την έκβαση των μαχών, πάντα κερδίζουν. Οι καλύτεροι πελάτες αυτής της βιομηχανίας είναι οι στρατοί, που αγοράζουν είτε stock εμπόρευμα (βλέπε κάτι υποβρύχια που γέρνουν), είτε νέες υπερσύγχρονες τεχνολογίες. Οι μίζες των εξοπλισμών της πολεμικής μηχανής, αποτελούν επίσης ένα διόλου ευκαταφρόνητο εισοδημάκι για την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία.

A: Η αλήθεια είναι μία... Αυτοί που καλούνται να γίνουν «κιμάς» για την πατρίδα αντιμετωπίζοντας τον εξωτερικό εχθρό, είναι οι ίδιοι που εξολοθρεύονται ως εσωτερικός εχθρός όταν σηκώνουν κεφάλι για καλύτερες συνθήκες ζωής. Είναι τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα, οι προλετάριοι ή όπως θες πες τους.

Γ: Τα παραδείγματα κι εδώ είναι πολλά. Η κατάπνιξη της απεργίας των μεταλλεργατών του Λαυρίου το 1896 από τον ελληνικό στρατό με τη συμβολή του γαλλικού ναυτικού. Επίσης, η εξέγερση των αγροτών κολίγων για την αναδιανομή της γης στο Κιλελέρ της Λάρισας το 1910, οι απεργιακοί αγώνες των μεταλλεργατών της Σερίφου το 1916, των λιμενεργατών και μυλεργατών στην Καλαμάτα το 1934 και των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη το 1936, **αντιμετωπίστηκαν από τη χωροφυλακή και τον ελληνικό στρατό, με δολοφονίες, συλλήψεις, βασανισμούς.**

Β: Και βέβαια «η κορυφαία στιγμή της νεότερης ιστορίας μας». **Η χούντα των ακατονόμαστων συνταγματαρχών 1967-1974. Ένα θρίλερ με κωμικούς πρωταγωνιστές και τραγικό φινάλε. Μια γεύση για το τι συμβαίνει όταν ο στρατός αναλαμβάνει ενεργό ρόλο στην πολιτική και κοινωνική ζωή. Ο милитарισμός σε όλο του το μεγαλείο, μια ολόκληρη κοινωνία-στρατόπεδο. Καταπίεση, πειθαρχία και ρουφιανιά.** Κι όταν βέβαια η μεγαλειώδης εξέγερση του Νοέμβρη του 1973 στην Αθήνα τάραξε τα νερά, ο στρατός και η χωροφυλακή την κατέπνιξε στο αίμα με δεκάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες.

Γ: Μάλιστα...Εν τέλει όποια μορφή κι αν παίρνει το πολίτευμα, (κοινοβουλευτισμός, δικτατορία κλπ.), ο στρατός αποτελεί πάντα την ύστατη εγγύηση του κράτους.

Α: Πέρα από τα παραπάνω. Πως θα μπορούσαμε άραγε να υπάρξουμε εντός κάποιου στρατοπέδου, όπου η διαδικασία της κριτικής και της σκέψης πάει διακοπές; Όπου η τυφλή υπακοή θεωρείται αρετή, η διαφορετικότητα είναι είδος προς εξαφάνιση και το αντρινίκι εκφράζεται με καψώνια προς τους πιο αδύναμους;

Β: Ας πούμε πως πηγαίναμε (ω μη γένοιτο). Θα τη βγάζαμε στην αναφορά κάθε πρωί αρνούμενοι να υπακούσουμε την τάδε ή τη δείνα εντολή και στο τέλος τέλος θα μαζεύαμε τόσες φυλακές, που για να τις εξαργυρώσουμε θα έπρεπε να θητεύσουν για μας και τα εγγόνια μας. Και η απορία μου είναι η εξής. Αφού είμαστε σαφέστατα ενάντια στο στρατό και δεν θέλουμε να καταταγούμε, τι ακριβώς μας θέλουν εκεί μέσα; Μας εκβιάζουν με στρατοδικεία και επαναλαμβανόμενα χρηματικά πρόστιμα των 6.000 ευρώ, με απώτερο στόχο, τι;

Γ: Έχουν τους λόγους τους. Αφ' ενός γιατί πάγιος ρόλος του μηχανισμού του στρατού, είναι η ψυχосυναισθηματική ισοπέδωση του ανθρώπινου, δηλαδή η υποταγή στην ιεραρχία και η κατασκευή του προτύπου ενός δυναμικού άντρα-πολεμιστή χωρίς ευαισθησίες, που οφείλει να θυσιαστεί όποτε του ζητηθεί από την πατρίδα. Αφ' ετέρου, αν η θητεία δεν ήταν υποχρεωτική, δεν θα πήγαινε κανείς (πέρα από κάτι πυροβολημένους φασίστες).

Α: Επίσης «σημαντικό» έργο που επιτελεί ο στρατός είναι η ενίσχυση της εθνικής συνείδησης. Μιας οργανωμένης απάτης των «εχόντων και κατεχόντων», να ταυτίζουν τα συμφέροντά τους με τις ανάγκες μας. Λένε για παράδειγμα πως τα πετρέλαια που βρίσκονται στο Αιγαίο είναι εθνικό μας συμφέρον να τα πάρει η Ελλάδα. Και γιατί θα έπρεπε να μας κόφτει αν τα πάρει η Ελλάδα, η Τουρκία ή ο Καναδάς; Λες και το χρήμα θα μπει στην τσέπη μας. Πόσο μάλλον να πολεμήσουμε γι' αυτά. Βλέπουμε και στην Αραβία που έχει πολλά πετρέλαια, πόσοι τα χαίρονται και πόσοι πεθαίνουν της πείνας.

Γ: Βέβαια! εθνικό συμφέρον και εθνική ενότητα. Όπου τ' ακούς, μακριά... Μας πήξανε στη μπαρούφα... «Εμείς οι Έλληνες είμαστε και ήμασταν οι πιο άξιοι και έχουμε πάντα το δίκιο με το μέρος μας. Υπήρξαμε το λίκνο του πολιτισμού και γι' αυτό ανέκαθεν μας ζήλευαν οι εχθροί, αλλά και οι φίλοι... Όταν νικάμε είμαστε ήρωες, όταν χάνουμε έχουν συνωμοτήσει εναντίον μας όλες οι μεγάλες δυνάμεις κι ο διάλογος μαζί».

Β: Ηρέμησε! Θα σου ανέβει η πίεση... Ας το μαζεύουμε σιγά σιγά. Πρώτα όμως, μιας κι έχουμε και την τιμή να αρνούμαστε τη στρατιωτική μας θητεία εν μέσω διακυβέρνησης της πρώτης φοράς «αριστερά», οφείλουμε να πούμε πως ο ρόλος του στρατού, όχι μόνο δεν αλλάζει, αντιθέτως αναβαθμίζεται.

Α: Η δαπάνη των 500 εκ. δολαρίων για στρατιωτικούς εξοπλισμούς τους πρώτους μήνες της εκλογής της κυβέρνησης Σύριζα-ΑΝΕΛ, αποδεικνύει πως η εθνική άμυνα δεν επιδέχεται περικοπές, σε αντίθεση με τα νοσοκομεία ή τους μισθούς των μικρομεσαίων στρωμάτων. Οι παρελάσεις, ένας θεσμός που προάγει την ομοιομορφία και την υποταγή, όχι μονάχα δεν καταργείται, όπως υποστήριζε η ροζ γραμμή ως αντιπολίτευση, αλλά αναβαθμίζεται σε λαϊκό γλέντι συνοδεία από νταούλια. Ο ακροδεξιός υπουργός πολέμου θεσπίζει την εθελοντική θητεία των γυναικών (για λόγους ισότητας πιθανότατα!) και προτείνει σε γιατρούς και δασκάλους φαντάρους

να κάνουν τη θητεία τους σε κάποιο σχολείο ή νοσοκομείο δουλεύοντας τζάμπα και χωρίς συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Γ: Ο Αλ. Τσίπρι παίρνοντας τη σκυτάλη από τον Σαμαρά συνεχίζει τις συναντήσεις με τον δικτάτορα της Αιγύπτου Al Sisi για την πολυπόθητη στρατιωτική συμμαχία στην ανατολική Μεσόγειο. Κομμάτια να γίνουν κι οι ιδεολογικές διαφωνίες του σφαγέα της Αιγύπτου με τον «πολύ αριστερό» έλληνα πρωθυπουργό.

Α: Θα ήταν αδύνατο για οποιαδήποτε κυβέρνηση αναλάμβανε το τιμόνι του κράτους σε αυτή την ιστορική συγκυρία, να πράξει διαφορετικά σε αυτό που ονομάζεται «πάγια εθνικά ζητήματα». Ο αριστερός φερετζές διαχείρισης της κρίσης, σπρώχτηκε και από τους στρατοκράτες εφόσον έλαβαν τις εγγυήσεις τους. Η συνάντηση επικύρωσης έγινε στο πεντάγωνο τρεις μήνες πριν τις εκλογές του Γενάρη του 2015 με τον μελλοντικό τότε (όπως όλα έδειχναν) πρωθυπουργό της χώρας, τον αρχηγό του ΓΕΕΘΑ Κωσταράκο και τον επίτιμο αρχηγό του ΓΕΣ Φραγκούλη. Στο πέρας αυτής της συνάντησης, ο Τσίπρας είπε το περίφημο «Το κράτος έχει συνέχεια». Δηλαδή... τα βρήκανε τα παιδιά.

Γ: Αλίμονο! Όχι μονάχα το κράτος, αλλά και οι εθνικισμοί, οι θρησκευτικοί φανατισμοί και ο πόλεμος που τους συνοδεύει έχουν συνέχεια, όσο αδρανούμε. Οι δυτικές εξουσίες χτίζουν από καιρό ένα προφίλ ισλαμιστών τρομοκρατών για να δικαιολογήσουν την στρατιωτική διαχείριση προσφύγων – μεταναστών και παράλληλα τον «αναγκαίο» πόλεμο κατά της τρομοκρατίας.

Β: Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολλά ακόμα... Για τον χαμένο χρόνο της θητείας, την αυτοδιάθεση του σώματός μας, τις αυτοκτονίες μέσα στο στρατό ή για το πως η ίδια η κοινωνία στρατικοποιείται και αυτοκτονεί. Και άλλα που δεν χωρούν σε μια κόλα χαρτί...

A-B-Γ: Εν κατακλείδι...

Αγαπητοί μας εχθροί,

Επειδή δεν χωράει ο νους μας:

Να παραστεκουλίζουμε με τα όπλα στραμμένα σε πρόσφυγες και μετανάστες που προσπαθούν να περάσουν τα σύνορα κατατρεγμένοι από τη φτώχεια και τους πολέμους.

Να κάνουμε τα χατίρια κάθε караβανά ακούγοντας τις αγριοφωνάρες του.

Να θέσουμε σε εφεδρεία τις ζωές μας, όποτε ανοίγουν οι αιμοβόρες ορέξεις των εξουσιαστών.

Θα απέχουμε συνειδητά από το στρατόπεδο της εθνικοφροσύνης, του θανάτου και των διαχωρισμών,

Θα παραμείνουμε δίπλα σε όσους κι όσες αγαπάμε. Δίπλα στους ανθρώπους που μοιράζονται τον αγώνα για μια κοινωνία πιο ανθρώπινη, στις γειτονίες, στους δρόμους, στη δουλειά, στις παρέες, στην οικογένεια,

Θα παραμείνουμε ακούραστοι, μέχρι να θάψουμε «το τσεκούρι του πολέμου» που ξεθάβει η εξουσία για τα συμφέροντά της,

Και δεν θα βάλουμε «κώλο κάτω» μέχρι...

...να γκρεμίσουμε και το τελευταίο μαντρί, που εσείς ονομάζετε σύνορα...

...τα στρατόπεδα να γίνουν πάρκα αναψυχής και τα εργοστάσια της οπλοβιομηχανίας εσωτερικές πίστεις αναρρίχησης...

...να ξυπνήσουμε ένα πρωινό και οι ένοπλες δυνάμεις να αποτελούν αντικείμενο αρχαιολογικής έρευνας...

...οι τωρινές μας κοινότητες αμφισβήτησης του κόσμου της ατομικής ιδιοκτησίας, των κρατών και των συνόρων, γίνουν οι μήτρες που θα γεννήσουν τον αυριανό κόσμο της ισότητας, της αλληλοβοήθειας, του σεβασμού και της ελευθερίας.

Κι αυτό είναι υπόσχεση και ανακούφιση...

Μην μας υπολογίζετε για οπλίτες...

Θα παραμείνουμε πολίτες

Συμμετείχαν με αλφαβητική σειρά οι:
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΛΑΛΟΣ
ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΜΗΛΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΤΣΙΑΣ-ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ